

- Szeptember 25.- én vasárnap a németekkel együtt tartjuk meg az októberfeszt ünnepet templomunknál. Ezen a napon nem lesz külön magyar és német mise, csak egy angol nyelvű mise lesz 10:00 órakor amelyet Timothy Dyer atya mond. Ugyanakkor lesz finom magyar és német ebéd (gulyás leves és német virzslit), jó hideg német sör és mindenkit szeretettel várunk. Kérem szóljunk már most minél több embernek.

Betegeink;

- ifjú Iván János Rácz Károly
- Szabó István Lantos Rezső
- Fotos Ágnes Bános Magdi
- Vodnákné Turi Ildikó Horgas Mária
- Angelo Cruz Bihar Gábor
- Garai Erzsébet

Halottaink;

- Dúk Anna Espina Ernie Atya
- Téglás Imre Nagy Rada
- Xaver Krammer Fogassy Judit
- Kathleen Meister Keglevics Márta
- Farogi Erika Kasza Károly
- Mayer Ferenc Szik Antal

Petrovay Szabolcs

(Lk15,1-32) A mai példabeszédnek találóbb címe A tékozló atya lenne, hiszen a szeretetben ő tékozlóbb volt, mint a fia volt a költekezésben.

E példabeszéd magva – melyet halandó nem mert volna kitalálni – Isten mérhetetlen irgalma. Ismereteink az isteni irgalmasságról e példabeszédben merültek volna ki, ha Jézust fel nem feszítik. Csupán a kereszt tanít bennünket többre, mérhetetlenül többre! E házban az atya képviselte a törvényt. Az idősebb fiú követte azt, az ifjabb elmenekült előle. Menekülését csak az atya gazdagságának köszönhetette, mint ahogy mi sem vétkezhetünk anélkül, hogy ne tékozolnánk Isten ajándékait. Az ifjabb fiút a kísértés bűnös öröme, végül nyomorúságra vitte. A példabeszéd végére rájövünk, hogy valójában az idősebbik fiú mulasztotta el a lényegét.

A mai példabeszéd az irgalomról szól. Az irgalomnak viszont egyetlen feltétele van, nevezetesen a bűnbánat, melynek két lépése megelőzte a tékozló fiú hazatérését is. Az Istenbe vetett hitünkhöz is illő megszólítással kezdi, „Atyám”, majd folytatásként

megvallja bűnét, „vétkeztem ellened.” Ez az első lépés. Aztán kinyilvánítja a szilárd elhatározását, hogy követi az atyja akaratát azáltal, hogy újra bebocsátást kér annak háza népe közé. „Csak béreseid közé fogadj be” – kérte. Ez az erősfogadás sem nem egyedülálló, sem nem elsődleges feltétele a fiúságnak. Engedelmessége által ugyanis a béres még nem válik fiúvá. Itt a fiú mégsem hagyta meg azt csupán a béresek kötelességének, hanem maga is örömet vállalta!

A mai példabeszéd kaphatná Az elveszett fiú címet is, mivel ez az utolsó a három elveszett dologról szóló közül. A közös fonál a megtaláló ujjongó öröme. A jó pásztor nem bünteti az eltévedt juhot azzal, hogy maga előtt tereli, hanem a vállán hozza haza. Hasonlóképpen, az asszony a szomszédaival együtt ünnepli meg, hogy megkerült az elveszett drachmája. Óriási öröm óriási szeretetből fakad. Kinek van szüksége Isten irgalmas szeretetére? Erre is kapunk választ. Először 1 juh hiányzik a százból, aztán 1 pénzérme a tízből. Amint az utolsó példabeszéd elkezdődik, már a fele odavan. A végére belátjuk az idősebbik fiú felháborodásával, hogy az egész emberiség rászorul Isten irgalmára – görögök és zsidók, protestánsok és katolikusok, önelégült bűnösök és álszentek, vámszedők és farizeusok, kicsapongó szabadelvűek és harcos maradiak, demokraták és republikánusok – ők is meg mi is! Az a személy, aki csak másról gondolja, hogy rászorul Isten irgalmára, valójában sajátmaga szorul rá a legjobban! Ámen.

English / 2106 Sunday 24C

(Lk15:1-32) A better title for today's parable would be The Prodigal Father, who was more reckless in loving than his wayward son was in spending. The centerpiece of this parable – which no mortal would have dared invent – is God's unfathomable mercy. Our knowledge of divine clemency might have ended here had Jesus not been crucified. Only the Cross teaches us more – immeasurably so! Within his household the father was the law. The elder son obeyed it, while the younger son fled from it – a flight only made possible by the father's wealth – just as we can't sin without misusing God's gifts. For the younger son, temptation eventually ended in sin, exhilaration in misery. By the end of the parable, we realize that the elder brother was the one who really missed the point.

Today's parable is all about mercy but mercy has one precondition, namely: repentance, which is twofold, even as two steps preceded the prodigal son's return. “Father,” he says, symbolizing the faith with which we too call God our Father. “I have sinned,” he continues, recognizing his guilt. So much for the first step. Next, he showed a firm resolution to do the Father's will – by seeking re-admittance into his household. “Let me be your servant,” he exclaimed. This firm resolution is neither

unique nor primary to sonship. His father's servants also obeyed without ever becoming sons! Far from being dispensed with altogether, obedience – in the penitent prodigal's case – was changed from a servant's duty into a son's joy!

Today's gospel might also be called The Parable of the Lost Son, because it concludes a series of three parables about things that were lost.

Common to all three is the finder's superabundant joy. The good shepherd doesn't penalize the stray sheep by driving it home before him; he carries it upon his shoulders. The woman, likewise, celebrates the recovery of her drachma with her neighbors. Great joy comes from great love. But, who needs God's merciful love? One sheep out of 99 is lost in the first parable. Then, one coin in ten. When today's parable begins, one half is lost. Before it ends, we realize – when the elder son becomes indignant at his father – that all humanity needs God's mercy:

Greeks and Jews, Protestants and Catholics, complacent sinners and false saints, Publicans and Pharisees, licentious liberals and hawkish conservatives, Democrats and Republicans, them and us! The one who thinks the other guy needs God's mercy – not me – ends up needing it most! Amen!